FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM

(första avdelningen i utökad sammansättning)

den 20 oktober 1999 *

I mål T-171/97,

Swedish Match Philippines Inc., bolag bildat enligt filippinsk rätt, Manila (Filippinerna), företrätt av advokaten Francisco Miguel Rodero López, Madrid, delgivningsadress: advokatbyrån Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av Ramon Torrent och Antonio Tanca, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Viktor Kreuschitz och Nicholas Khan, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av en del av rådets förordning (EG) nr 423/97 av den 3 mars 1997 om ändring av förordning (EEG) nr 3433/91 vad gäller import med ursprung i Thailand och om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av ej påfyllningsbara gasficktändare med tändsten med ursprung i Thailand, Filippinerna och Mexiko (EGT L 65, s. 1), i sin lydelse enligt artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 1508/97 av den 28 juli 1997 (EGT L 204, s. 7),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna C.W. Bellamy, J. Pirrung, A.W.H. Meij och M. Vilaras,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 4 maj 1999,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 Den 22 december 1995 antog rådet förordning (EG) nr 384/96 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, s. 1, nedan kallad grundförordningen) i syfte att anpassa gemenskapsbestämmelserna till avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, s. 103, svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105, nedan kallat 1994 års antidumpningsavtal).

2 Enligt artikel 1.1 och 1.2 i grundförordningen får en antidumpningstull tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada, med det förtydligandet att en produkt skall anses vara dumpad om priset vid export till gemenskapen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet.

3 I artikel 3 i grundförordningen, som gäller fastställande av skada, föreskrivs följande:

"1. Enligt denna förordning skall, om inte annat anges, begreppet skada avse väsentlig 'skada' för gemenskapsindustrin, risk för väsentlig skada för gemenskapsindustrin...

2. Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

3. Med avseende på den dumpade importens omfattning skall det övervägas huruvida en betydande ökning av dumpad import ägt rum antingen i absoluta tal eller i förhållande till produktion eller konsumtion i gemenskapen. Vad avser den dumpade importens inverkan på priserna skall det övervägas huruvida de dumpade importprodukterna sålts till betydligt lägre pris än priset för den likadana produkten framställd av gemenskapsindustrin, eller om denna import annars leder till att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras. Varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

4. Om en antidumpningsundersökning samtidigt inbegriper import av en produkt från mer än ett land, skall verkan av denna import slås samman endast om det fastställs att a) varje lands dumpningsmarginal är högre än miniminivån enligt

artikel 9.3 [= 2 procent] och omfattningen av importen från varje enskilt land inte är försumbar samt att b) det är lämpligt att slå samman verkan av importen vid skadebedömningen med hänsyn till konkurrensvillkoren mellan de olika importerade produkterna och konkurrensvillkoren mellan de importerade produkterna och den likadana gemenskapsprodukten.

5. Granskningen av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd...

6. Av den relevanta bevisning som framläggs enligt punkt 2 skall det framgå att den dumpade importen vållar skada i den mening som avses i denna förordning. Detta innebär särskilt att det påvisas att den omfattning eller de prisnivåer som avses i punkt 3 ligger bakom den inverkan på gemenskapsindustrin som avses i punkt 5 och att denna inverkan är så omfattande att den kan betecknas som väsentlig.

..."

4 Enligt artikel 20.1 och 20.2 i grundförordningen får bland andra de klagande, importörer och exportörer begära att slutligen få ta del av de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka man avser att rekommendera institutionen att införa slutgiltiga åtgärder. I artikel 20.4 och 20.5 föreskrivs följande:

"4. Ett slutligt utlämnande av uppgifter skall ske skriftligen. Det skall ske så snart som möjligt med beaktande av skyddet för konfidentiella uppgifter och normalt

sett senast en månad innan ett slutgiltigt beslut fattas eller innan kommissionen lämnar förslag till slutliga åtgärder.... Utlämnande av uppgifter skall inte inverka på något beslut som kommissionen eller rådet därefter kan komma att fatta, men om ett sådant beslut fattas på grundval av andra omständigheter eller överväganden skall dessa utlämnas snarast möjligt.

5. De uppgifter som lämnas efter ett slutligt utlämnande av uppgifter skall endast beaktas om de inkommer inom en period som i varje enskilt fall skall fastställas av kommissionen och som skall vara minst tio dagar med beaktande av hur brådskande ärendet är."

Bakgrund till tvisten, vidtagna antidumpningsåtgärder, förfarande samt parternas yrkanden

Bakgrund till tvisten

5 Sökanden ingår i Swedish Match-koncernen vars moderbolag är Swedish Match SA, Nyons, Schweiz. Sökanden ägs till 99,99 procent av Swedish Match International BV. Ett annat dotterbolag i Swedish Match-koncernen är bolaget Poppell BV i Nederländerna (nedan kallat Poppell).

6 I augusti år 1994 ingav ett antal gemenskapstillverkare, varav ett bolag som ingår i Swedish Match-koncernen, klagomål till kommissionen avseende import av vissa slag av ficktändare med ursprung i Filippinerna.

7 Till följd av dessa klagomål meddelade kommissionen den 18 mars 1995 att den skulle inleda ett antidumpningsförfarande. Kommissionens undersökning omfat-

tade perioden den 1 april till den 31 december 1994. Det är ostridigt att sökanden under denna period exporterade tändare till gemenskapen vid endast ett tillfälle, till det närstående bolaget Poppell i dess egenskap av förbunden importör.

8 Inom ramen för undersökningen sände kommissionen inledningsvis frågeformulär till samtliga kända berörda parter. I sitt svar på frågeformuläret lämnade sökanden upplysningar om sin rättsliga ställning, produktion och försäljning samt angav under rubriken "Detaljer om bolaget" att verkställande direktören och controllern var "kontaktpersoner" (bilaga 4 till ansökan).

9 Den 30 september 1996 sände kommissionen i enlighet med artikel 20.4 i grundförordningen en gemensam skrivelse om utlämnande till följande:

— Swedish Match, Nyons (Schweiz), ställt till P. Picard,

— P. Picard, Swedish Match Lighter Division, Rillieux-la-Pape (Frankrike),

— sökandens controller, Manila (Filippinerna),

— bolaget Poppell i Nederländerna.

Skrivelsen gällde "antidumpningsförfarandet avseende import av... tändare med ursprung i Filippinerna — slutligt utlämnande av uppgifter om bolag som ingår i

koncernen (Swedish Match Philippines Inc. i egenskap av exportör, Poppell BV i egenskap av importör och företagsledning) och de viktigaste omständigheter och överväganden som beaktats i samband med kommissionens förslag". Mottagarna ombads att före den 11 oktober år 1996 inkomma med eventuella synpunkter på den slutliga information som bifogades skrivelsen.

10 I den slutliga informationen fastställde kommissionen bland annat en dumpningsmarginal på 36,7 procent och en underskridandemarginal ("underselling margin") på 13 procent för sökanden. Sökanden har inte yttrat sig om denna handling inom den föreskrivna tidsfristen, vilken löpte ut den 11 oktober 1996.

Antidumpningsförordningen (EG) nr 423/97

11 Efter det att ovannämnda förfarande avslutats antog rådet den 3 mars 1997 förordning (EG) nr 423/97 om ändring av förordning (EEG) nr 3433/91 vad gäller import med ursprung i Thailand och om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av ej påfyllningsbara gasficktändare med tändsten med ursprung i Thailand, Filippinerna och Mexiko (EGT L 65, s. 1, nedan kallad förordning nr 423/97 eller den omtvistade förordningen). I artikel 2 i denna förordning fastställs bland annat en slutgiltig antidumpningstullsats på 43 procent för import av tändare från Filippinerna, med undantag av sådana tändare som tillverkas och säljs av sökanden, för vilka tullsatsen fastställdes till 17 procent.

12 Rådet konstaterade i punkterna 33 och 34 i övervägandena till förordning nr 432/97 att en vägd genomsnittlig dumpingsmarginal på 52,6 procent kunnat konstateras för de filippinska tillverkare och exportörer som samarbetat, med undantag för sökanden vars marginal uppgick till 36,7 procent.

13 Vad beträffar fastställande av skada gjorde rådet en kumulativ utvärdering i den mening som avses i artikel 3.4 i grundförordningen av de liknande och samtidiga

verkningarna av den dumpade importen från de tre berörda länderna, det vill säga Thailand, Filippinerna och Mexiko (punkterna 40—44 i övervägandena).

14 Vad gäller importpriser som varit föremål för dumpning konstaterade rådet att "den genomsnittliga nivån på prisunderskridande, uttryckt som andel av gemenskapstillverkarnas genomsnittspris, visade sig vara mer än 30 procent i alla fall utom ett (nämligen det med Swedish Match Group förbundna filippinska företaget, vars export till gemenskapen i ytterst små mängder inte kan anses representativ för filippinsk export av tändare). Detta innebär att priserna på tändare med ursprung i de berörda länderna var avsevärt lägre än gemenskapstillverkarnas priser under undersökningsperioden" (punkt 50 i övervägandena).

15 Rådet konstaterade när det gäller situationen för gemenskapsindustrin att priserna på det hela taget gick upp något fram till år 1992, varefter de sjönk något. Det noterades samtidigt att gemenskapsindustrin i ett försök att behålla sin marknadsandel under undersökningsperioden hade sålt allt större mängder produkter i särskilda utföranden (exempelvis tändare vilka normalt skulle motivera högre priser än standardtändare). Undersökningen visade att sådana högre priser inte kunde upprätthållas, vilket påverkade gemenskapsindustrins lönsamhet (punkt 55 i övervägandena).

16 Vad beträffar skadan konstaterade rådet bland annat att "importpriserna... högst avsevärt [underskred] gemenskapsindustrins genomsnittspris, nämligen med mer än 30 procent (med undantag av det filippinska företag som var en gemenskapstillverkare närstående och vars export var för liten för att kunna anses representativ för filippinsk export)" (punkt 57 i övervägandena).

17 Angående orsakssambandet anser rådet att dumpad import från Thailand, Filippinerna och Mexiko i sig har vållat gemenskapsindustrin väsentlig skada. Denna slutsats grundar sig särskilt på prisunderskridandets nivå och de berörda mängderna, vilka lett till en betydande negativ prisutveckling (punkt 71 i övervägandena).

18 Rådet fann slutligen att man för att undanröja skada kunde fastställa en nivå som var lägre än dumpningsmarginalerna. I detta syfte jämfördes varje exportörs försäljningspris med gemenskapens tillverkares försäljningspris, vilket återspeglade dessa tillverkares kostnader för tillverkning och skälig vinst. Rådet bedömde det lämpligt att begränsa den aktuella vinstmarginalen till 10 procent för beräkningen av nivån för undanröjande av skada (punkterna 79—82 i övervägandena).

Förordning (EG) nr 1508/97

19 Genom förordning (EG) nr 1508/97 av den 28 juli 1997 om ändring av förordning nr 423/97 (EGT L 204, s. 7, nedan kallad förordning nr 1508/97) rättade rådet ett fel i beräkningen av antidumpningstullen för sökandens import och fastställde denna tullsats till 13 procent. Rådet har vid förstainstansrätten klargjort att denna ändring hade retroaktiv verkan samt att överuttaget hade återbetalats till sökande.

Förfarande

20 Föreliggande talan väcktes av sökanden den 5 juni 1997 och var ursprungligen riktad endast mot förordning nr 423/97. I sin replik har emellertid sökanden beaktat att förordning nr 1508/97 har trätt i kraft och har till följd av det omformulerat sina yrkanden.

21 Ordföranden på andra avdelningen i utökad sammansättning biföll genom beslut av den 12 december 1997 kommissionens ansökan om att intervenera till stöd för rådets yrkanden. Kommissionen har emellertid inte inkommit med en interventionsinlaga.

22 Enligt förstainstansrättens beslut av den 21 september 1998 förordnades referenten att tjänstgöra på första avdelningen i utökad sammansättning och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.

23 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning. Rådet har emellertid anmodats att skriftligen besvara en fråga angående omfattningen av sökandens export.

24 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid offentlig förhandling den 4 maj 1999.

25 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 2.2 b i förordning nr 423/97 i dess lydelse enligt artikel 1 i förordning nr 1508/97 till den del som bestämmelsen gäller sökanden; formuleringen "till den del som bestämmelsen gäller" skall tolkas så, att det avser upphävande i förhållande till sökanden av tillämpningen av den resttull som föreskrivs i nämnda artikel,

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning i sak

27 Sökanden har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Som första grund har sökanden hävdat att artikel 20.4 i grundförordningen har åsidosatts genom det sätt på vilket informationen slutligen utlämnades till sökanden samt genom de oklarheter som denna information innehåller. Bristerna i den slutliga informationen innebär även att sökandens rätt till försvar har åsidosatts. Sökanden har som andra grund gjort gällande att artiklarna 1.1, 3.2 och 3.6 i grundförordningen har åsidosatts, i huvudsak genom att skadan på gemenskapsindustrin inte kan anses vållad av sökandens export. Sökanden har som tredje grund klandrat rådet för att inte ha lämnat en tillräcklig motivering av den omtvistade förordningen.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 20.4 i grundförordningen och sökandens rätt till försvar

Parternas argument

28 Sökanden har inom ramen för den första grunden hävdat att artikel 20.4 i grundförordningen har åsidosatts i två avseenden. Den slutliga informationen har enligt sökanden inte delgetts denne i vederbörlig ordning. Dessutom framgår det

inte tillräckligt klart av informationen hur kommissionen har beräknat skademarginalen.

29 Sökanden har för det första hävdat att den information som slutligen utlämnades till denne även borde ha utlämnats till dess juridiska ombud i Bryssel, advokatbyrån Eureka (nedan kallad Eureka). Sökanden har påpekat att den inför antidumpningsförfarandet hade angett Bryssel som delgivningsadress, men att den slutliga informationen inte sänts till denna adress. Det förhållandet att den slutliga informationen inte delgivits Eureka har hindrat sökanden från att försvara sig effektivt och inom den föreskrivna fristen. Sökanden förutsatte nämligen i god tro att uppgifterna även hade sänts till Eureka och att Eureka skulle sköta de processuella åliggandena.

30 Sökanden har understrukit att den hade giltiga och rimliga skäl att tro att Swedish Match-koncernens rättsliga ombud skulle sköta de processuella åliggandena såsom tidigare. Det ankommer inte på en part i ett antidumpningsförfarande att försäkra sig om att kommissionen verkligen delger dess juridiska ombud och därmed även att dess intressen tillvaratas effektivt. Det ankommer tvärtom på kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder, även på eget initiativ, så att en berörd parts rättigheter kan säkerställas inom ramen för antidumpningsförfarandet.

31 Sökanden har klargjort att den inte haft direkta kontakter med kommissionen under det administrativa förfarandet utom i samband med att kommissionens tjänstemän genomförde en undersökning i sökandens lokaler i Filippinerna. Swedish Match SA, företrätt av P. Picard, agerade som mellanhand i kontakterna med kommissionen, eftersom sökanden inte intog en självständig ställning i antidumpningsförfarandet. Eureka, som var juridiskt ombud för Swedish Match-koncernen, företrädde således båda företagen. Vidare har Eureka vid vissa tillfällen uttryckligen och direkt företrätt sökandens intressen under antidumpningsförfarandet. För övrigt har kommissionen under det aktuella antidumpningsförfarandet kontinuerligt godtagit att Swedish Match SA och Eureka agerat för sökandens räkning.

32 Sökanden har för det andra hävdat att det inte framgick av den slutliga informationen hur kommissionen beräknat skademarginalen. Sökanden kunde därför inte veta på vilka grunder dess underskridandemarginal hade beräknats och kunde därför inte försvara sig i fråga om den fastställda skadans omfattning.

33 Sökanden har medgett att metoden för att beräkna skademarginalen har förklarats i den slutliga informationen. Enligt sökanden framgick det däremot inte av informationen hur den aktuella skademarginal som kommissionen tillämpat med avseende på sökanden hade beräknats. I det sammanhanget har sökanden även begärt att kommissionen skall lämna ut alla icke konfidentiella uppgifter avseende gemenskapsindustrins produktionskostnader. Om dessa uppgifter inte lämnas ut hindras sökanden från att få reda på hur kommissionen kommit fram till att underskridandemarginalen var 13 procent.

34 Rådet har för det första gjort gällande att det inte i sig utgör ett åsidosättande av artikel 20.4 i grundförordningen att den slutliga informationen översändes direkt till sökanden. Det ankommer på denne att bevisa att detta förfarande har hindrat sökanden från att på ett effektivt sätt tillvarata sina intressen. Rådet har i det avseendet påpekat att nämnda försändelse endast kunnat orsaka sökanden en tidsförlust, eftersom sökanden skulle ha varit tvungen att vidta åtgärder för att vidarebefordra dessa handlingar till sitt ombud. Rådet har tillagt att sökanden i ett sådant fall borde ha kontaktat kommissionen och begärt en förlängning av den frist som föreskrivits för att inkomma med synpunkter på den slutliga informationen. Detta gjorde dock aldrig sökanden. Sökanden har heller aldrig därefter påtalat att den slutliga informationen sändes direkt till denne.

35 Rådet har för det andra gjort gällande att kommissionens metod att beräkna skademarginalen finns beskriven på sidan 21 i den slutliga informationen. Kommissionen har även tillhandahållit detaljerade sifferuppgifter avseende sökandens underskridandemarginal (13 procent) samt uppgifter om andra berörda exportörers underskridandemarginal. Sökanden har vidare informerats

om exportpriset. Vad gäller beräkningen av priset för att undanröja skada ("skäligt pris"), har sökanden informerats om att institutionerna hade räknat med en vinstmarginal på 10 procent. Däremot har beräkningarna av gemenskapsindustrins genomsnittliga produktionskostnad inte meddelats sökanden av hänsyn till skyddet för affärshemligheter.

36 Vad beträffar sökandens begäran att få del av icke konfidentiella uppgifter har rådet slutligen påpekat att sökanden aldrig klagat på att den slutliga informationen var otillräcklig. Sökanden har inte heller begärt ytterligare uppgifter om gemenskapstillverkarnas produktionskostnader.

Förstainstansrättens bedömning

37 Enligt artikel 20.1 och 20.2 i grundförordningen är kommissionen skyldig att till bland andra exportören av den produkt som är föremål för antidumpningsundersökningen lämna ut slutlig information om de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka kommissionen avser att rekommendera rådet att införa slutgiltiga åtgärder. Detta sker i syfte att säkerställa den berördes rätt till försvar. Enligt fast rättspraxis har denna rättighet respekterats om det berörda företaget under det administrativa förfarandet har getts tillfälle att yttra sig om riktigheten och relevansen av åberopade förhållanden och omständigheter samt, i förekommande fall, de handlingar som har beaktats (se till exempel förstainstansrättens dom av den 25 september 1997 i mål T-170/94, Shanghai Bicycle mot rådet, REG 1997, s. II-1383, punkt 120, samt angiven rättspraxis).

38 Genom sin skrivelse av den 30 september 1996 sände kommissionen emellertid den slutliga information som avses i artikel 20 i grundförordningen till sökanden.

Försändelsen sändes nämligen till den adress där sökanden har sitt säte enligt bolagsordningen och var adresserad till sökandens controller. Såsom framgår av rättspraxis skall översändelse av en handling till mottagarens säte enligt bolagsordningen anses som giltig delgivning. Domstolen fastslog i sin dom av den 26 november 1985 i mål 42/85, Cockerill-Sambre mot kommissionen (REG 1985, s. 3749) punkterna 10—12, som gällde produktionskvoter i enlighet med EKSG-reglerna, att delgivningen av ett beslut, som medför att talefristen börjar löpa, är giltig om den sker på det berörda företagets säte enligt bolagsordningen, även i det fallet att företaget uttryckligen begärt av kommissionen att delgivningen skall ske på en annan adress.

39 Förstainstansrätten anser att denna rättspraxis är särskilt relevant i föreliggande fall då sökanden inte i tid meddelat kommissionen att de "kontaktpersoner" som sökanden angett i sitt svar på frågeformuläret (se ovan punkt 8) hade ändrats eller uttryckligen begärt att all skriftväxling hädanefter skulle adresseras till Eureka.

40 Genom att sända skrivelsen av den 30 september 1996 till sökandens säte har kommissionen för övrigt följt de anvisningar sökanden själv lämnat i sitt svar på frågeformuläret, enligt vilka verkställande direktören och controllern var "kontaktpersoner". Sökanden har följaktligen kunnat ta del av den slutliga informationen och yttra sig om för sökanden relevanta frågor antingen själv eller genom sitt ombud eller slutligen genom Swedish Match-koncernen.

41 Vad gäller sökandens påstående att den slutliga informationen borde ha sänts till dennes juridiska ombud i Bryssel kan det påpekas att ingen av bestämmelserna i artikel 20 i grundförordningen föreskriver en skyldighet för kommissionen att säkerställa att den slutliga informationen delges den berörde exportörens juridiska ombud.

42 I avsaknad av en skyldighet för kommissionen att sända den slutliga informationen till den berördes ombud, saknar det relevans att kommissionen under förfarandet faktiskt hade vissa kontakter med Eureka samt med andra bolag och personer inom Swedish Match-koncernen.

43 Av detta följer att anmärkningen att delgivning inte skett i vederbörlig ordning skall underkännas.

44 För det andra har sökanden under det administrativa förfarandet och i synnerhet efter mottagandet av den slutliga informationen aldrig begärt ytterligare uppgifter om skademarginalen. Kommissionen har inte upplysts om den påstådda bristen på information och kunde således inte under antidumpningsförfarandet åtgärda denna eventuella brist i syfte att iaktta sökandens rätt till försvar.

45 Av detta följer att även den andra anmärkningen skall underkännas.

46 Slutligen har sökanden inte visat att det förekommit fel i det administrativa förfarandet. Då detta förfarande är avslutat kan sökandens begäran om att erhålla en icke konfidentiell version av uppgifterna om gemenskapsindustrins produktionskostnader, som framförts för första gången vid förstainstansrätten, inte bifallas.

47 Av detta följer att talan inte kan bifallas på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artiklarna 1.1, 3.2 samt 3.6 i grundförordningen

Parternas argument

48 Sökanden har i sin ansökan i huvudsak gjort gällande att den skada som gemenskapsindustrin vållats genom exporten av tändare med ursprung i de tre länder som undersökningen gäller — vilken inte bestrids av sökanden — inte kan tillskrivas sökandens egen export, med hänsyn till att den var av synnerligen begränsad omfattning och till det pris per enhet som tagits ut.

49 Sökanden har för det första påpekat att det under antidumpningsförfarandet har visats att sökanden under undersökningsperioden exporterade endast 10 500 tändare till gemenskapen, vilket motsvarar endast 0,0369 procent av samtliga tändare med ursprung i Filippinerna och 0,0083 procent av samtliga tändare med ursprung i de tre länder som undersökningen gäller som exporterats till den aktuella marknaden. Av de 126,5 miljoner tändare som importerats från de berörda länderna hade 28,4 miljoner sitt ursprung i Filippinerna. Sökanden har av det dragit slutsatsen att dess egen export inte var av sådan omfattning att den kunde inverka på gemenskapsindustrin.

50 För det andra har sökanden framhållit att dess egen export fakturerades till ett pris per enhet (0,19 USD) som var avsevärt högre än de priser som tillämpades av övriga filippinska och mexikanska exportörer (0,07 respektive 0,08 USD) som berördes av antidumpningsundersökningen och även högre än de priser som tillämpades av gemenskapsindustrin för samma produkt. För att fastställa den skada som gemenskapsindustrin vållats har rådet visserligen gjort en kumulativ utvärdering av omfattningen av exporten från de tre länder som berörs av undersökningen, men det har underlåtit att beräkna prisunderskridandet i fråga om sökandens egen export på grund av dess obetydliga omfattning.

51 Mot bakgrund av artikel 3.2 i grundförordningen borde dessa omständigheter ha föranlett rådet att dra slutsatsen att sökandens export inte var sådan att någon skada måste fastställas. Under alla omständigheter och av samma skäl anser sökanden att det inte finns något orsakssamband mellan sökandens egen export och den skada som gemenskapsindustrin faktiskt vållats.

52 I sin replik har sökanden dessutom gjort gällande att rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning, som kan anses utgöra ett åsidosättande av principerna om likabehandling och proportionalitet, genom att låta sökandens export ingå i den kumulativa bedömningen av den inverkan som den samlade exporten från de länder som omfattas av undersökningen haft på gemenskapsindustrin.

53 I motsats till vad rådet påstått har gemenskapsinstitutionerna enligt sökanden redan tidigare bedömt vilken inverkan enskilda tillverkares export har med beaktande av deras särskilda situation (kommissionens förordning (EEG) nr 1696/88 av den 14 juni 1988 om införande av en provisorisk antidumpningstull på import av syntetfibrer av polyester med ursprung i USA, Mexiko, Rumänien, Taiwan, Turkiet och Jugoslavien (EGT L 151, s. 47). I den sistnämnda förordningen undersöktes inverkan av de amerikanska tillverkarnas export särskilt.

54 Sökanden har i det avseendet understrukit att gemenskapsinstitutionerna borde ha beaktat sökandens särskilda ställning som i hög grad skiljer sig från övriga tillverkares och exportörers. Sökanden ingår visserligen i Swedish Match-koncernen, men dess export är inriktad på Japan, USA och länder i Asien-Stillahavsområdet. Det innebär att sökanden inte kan anses som exportör i den mening som termen används för övriga tillverkare som berörs av antidumpningsundersökningen. Sökanden har endast vid ett tillfälle under undersökningen

exporterat tändare, avsedda för kvalitetskontroll hos Poppell, vilket inte kan anses som en regelmässig och fast affärsförbindelse mellan en exportör och en importör. Gemenskapsinstitutionerna har således åsidosatt likabehandlingsprincipen genom att behandla två fullständigt olika situationer lika.

55 Gemenskapsinstitutionerna påstås även ha åsidosatt proportionalitetsprincipen. Införandet av en antidumpningstull i sökandens fall utgör ett oproportionerligt utövande av de befogenheter som gemenskapsinstitutionerna tillerkänns i grundförordningen, eftersom denna åtgärd inte var nödvändig för att uppnå det eftersträvade målet. Sökanden anser sig ha visat att dess export till gemenskapsmarknaden inte ingår i dess normala verksamhet och att det därför är osannolikt att den kommer att fortsätta exportera i framtiden.

56 Sökanden har i fråga om den otillräckliga motiveringen även klandrat gemenskapsinstitutionerna för att felaktigt ha använt riktpriser för beräkningen av antidumpningstullen. Sökanden har i det avseendet hänvisat till domstolens dom av den 5 oktober 1988 i de förenade målen 260/85 och 106/87, TEC m.fl. mot rådet, (REG 1988, s. 5855) punkterna 48—50, enligt vilken riktpriser får användas när de faktiska marknadspriserna har sjunkit och inte längre kan användas som jämförelse. Användningen av riktpriser är tillåten endast i sådana fall. Om priserna inte har sjunkit skall gemenskapstillverkarnas faktiska priser användas. Om gemenskapsinstitutionerna hade använt faktiska priser för att fastställa nivån på antidumpningstullen skulle sökanden inte ha ålagts antidumpningstull.

57 Rådet har inledningsvis förklarat att antidumpningsundersökningarna alltid gäller exporten från ett land eller en viss grupp av länder och inte en viss tillverkares export. Gemenskapsinstitutionerna är följaktligen endast intresserade av att fastställa om skadan har orsakats av dumpad import som härrör från ett land som ingår i undersökningen.

58 Rådet har framhållit att sökandens argument avseende ovannämnda förordning nr 1696/88 av den 14 juni 1988 (se ovan punkt 53) inte är relevant i föreliggande fall, eftersom de faktiska omständigheterna inte är identiska. Det kan särskilt påpekas att det var samtliga amerikanska tillverkares export som uteslöts ur kumuleringen och inte en enda amerikansk tillverkares export.

59 Rådet har understrukit att sökanden i sin ansökan inte har påtalat att principerna om icke-diskriminering och proportionalitet har åsidosatts. Dessa anmärkningar har framförts för första gången i repliken utan att sökanden angett skälet till varför de inte framförts i ansökan. Dessa påståenden är således nya grunder och skall därför avvisas i enlighet med artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler.

60 Rådet har i andra hand gjort gällande att påståendet att icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts är ogrundat. För det första är det av liten betydelse om en exportör exporterar till en närstående gemenskapstillverkare, eftersom även sådan export kan orsaka skada. För det andra är den omständigheten att omfattningen av exporten varit synnerligen begränsad inte ett tillräckligt skäl för att göra en särskild bedömning av orsakssambandet. Vad beträffar proportionalitetsprincipen har sökanden i praktiken åberopat samma argument som dem som redan framförts avseende åsidosättandet av icke-diskrimineringsprincipen.

Förstainstansrättens bedömning

61 Vad gäller sökandens påstående att den inte kan anses som "exportör" i den mening som avses i grundförordningen, eftersom den ingår i Swedish Match-koncernen, och att den under undersökningsperioden endast exporterat tändare till det närstående bolaget Poppell, kan det påpekas att rådet i punkt 38 i övervägandena till den omtvistade förordningen, utan invändningar från

sökanden, har konstaterat att importverksamheten i de bolag som hörde till Swedish Match-koncernen vad gäller tändare med ursprung i Filippinerna var synnerligen begränsad och att kärnan i deras verksamhet vad gäller den berörda produkten helt klart befann sig inom gemenskapen. Rådet fann det därför rätteligen lämpligt att behålla dessa företag inom kategorin "gemenskapsindustrin".

62 Det kan vidare påpekas att enbart den omständigheten att importen skett inom en och samma koncern är inte av sådant slag att importen inte kan omfattas av tillämpningsområdet för artikel 3 i grundförordningen, som syftar till att skydda gemenskapsindustrin mot "dumpad import". Enligt artikel 2.9 i grundförordningen kan det särskilda förhållandet mellan en exportör utanför gemenskapen och en importör inom gemenskapen enbart beaktas vid fastställandet av exportpriset.

63 Av det följer att sökandens första anmärkning skall underkännas.

64 Sökanden har för det andra klandrat gemenskapsinstitutionerna för att de funnit att sökandens synnerligen begränsade export av tändare vid ett enda tillfälle under undersökningsperioden kunde orsaka väsentlig skada på gemenskapsindustrin. Det finns anledning erinra om att det inte finns någon bestämmelse i grundförordningen — eller i 1994 års antidumpningsavtal — enligt vilken gemenskapsinstitutionerna är skyldiga att inom ramen för antidumpningsförfaranden undersöka om och i vilken utsträckning varje dumpande exportör själv bidrar till den skada som orsakas på gemenskapsindustrin. Av artikel 3 i grundförordningen framgår tvärtom att gemenskapslagstiftaren formulerat sig i plural, ["des importations faisant l'objet d'un dumping"] "dumpad import", med den preciseringen att den dumpade importens omfattning och inverkan på

priserna på likadana produkter på den gemensamma marknaden samt inverkan på gemenskapsindustrin utgör omständigheter som är av relevans för fastställandet av skada. I artikel 3.4 föreskrivs att verkan av import "från mer än ett land" skall slås samman endast om "omfattningen av importen från varje enskilt land" inte är försumbar.

65 Gemenskapslagstiftaren har således vid fastställandet av skada valt att utgå från ett visst land eller flera länder samt att göra en helhetsbedömning av all dumpad import från det landet eller de länderna.

66 Det kan i det avseendet påpekas att domstolen i dom av den 7 maj 1987 i mål 255/84, Nachi Fujikoshi mot rådet (REG 1987 s. 1861), punkt 46, fastslog att den skada som en etablerad gemenskapsindustri har lidit på grund av import som skett till dumpade priser skall fastställas med utgångspunkt i en helhetsbedömning, "och det är inte nödvändigt och inte heller möjligt att göra en individuell beräkning av vilken skada som kan tillräknas vart och ett av de ansvariga bolagen". Domstolen har vidare i sin dom av den 5 oktober 1988 i de förenade målen 294/86 och 77/87, Technointorg mot kommissionen och rådet (REG 1988, s. 6077), punkterna 40 och 41, påpekat att verkan av import från olika tredje länder skall fastställas med utgångspunkt i en helhetsbedömning och att det var motiverat att låta gemenskapsinstitutionerna undersöka hela den importens verkan på gemenskapsindustrin samt vidta lämpliga åtgärder med avseende på samtliga exportörer "även om varje exportör tagen för sig endast exporterar i liten omfattning".

67 Sökandens andra anmärkning skall således också underkännas.

68 Sökanden kan mot denna bakgrund inte med framgång åberopa icke-diskrimineringsprincipen. Denna princip utgör hinder för att olika situationer behandlas lika, medan antidumpningsbestämmelserna, såsom dessa framgår ovan, utgör hinder för att en näringsidkare som har exporterat en begränsad kvantitet i fråga

om fastställandet av skadan skall anses befinna sig i en annan situation än en näringsidkare som har exporterat stora kvantiteter. Om sökanden dessutom mot denna bakgrund hävdar att andra filippinska exportörer inte ålagts antidumpningstull på grund av att kommissionen godtagit deras prisåtagande, räcker det att erinra om, såsom framgår av punkt 89 i övervägandena till den omtvistade förordningen, att sökanden inte kom med ett liknande erbjudande och att gemenskapsinstitutionerna därför inte kunde behandla sökanden på samma sätt som de andra filippinska bolagen.

69 Detta gäller även i fråga om proportionalitetsprincipen, enligt vilken en gemenskapsåtgärd är rättsenlig endast om de medel som används är ägnade att uppnå det legitima mål som eftersträvas med åtgärden i fråga och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål, varvid gäller att man, när det finns flera lämpliga åtgärder att välja mellan, i princip skall använda sig av den åtgärd som är minst betungande (se om detta förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-162/94, NMB Frankrike m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-427, punkt 69).

70 Skyddet för gemenskapsindustrin kan kräva att även export av begränsad omfattning beaktas vid fastställande av skada. I sökandens fall motsvaras dennes begränsade export av en lika begränsad risk att drabbas av en antidumpningstull. Risken kommer inte att förverkligas annat än om sökanden fortsätter att exportera till gemenskapen. Sökanden har emellertid uttryckligen förklarat att sådan export inte ingår i sökandens normala verksamhet, vilken är inriktad på Japan, USA och länderna i Asien-Stillahavsområdet, och att det är osannolikt att den fortsätter exportera i framtiden.

71 Av detta följer att sökandens argument att dessa två principer åsidosatts inte kan godtas.

72 Sökanden har även försökt att visa att skada inte vållats genom att anföra att priset på de tändare sökanden exporterat var högre än gemenskapspriserna. Dessutom har sökanden hävdat att gemenskapsinstitutionerna har använt metoden med riktpriser, trots att tillämpningsvillkoren — det vill säga att marknadspriserna faktiskt minskat — inte var uppfyllda i det aktuella fallet.

73 Det kan i det avseendet erinras om att sökanden och gemenskapsimportören, för vilken den omtvistade leveransen var avsedd, ingår i samma koncern. Om det finns nära band mellan exportören och importören är gemenskapsinstitutionerna enligt artikel 2.9 i grundförordningen inte skyldiga att godta det fakturerade priset som exportpris, utan får konstruera exportpriset på grundval av det pris till vilket de importerade produkterna första gången säljs vidare till en oberoende köpare. Rådet har utan invändning från sökanden förklarat att det har använt sig av ett sådant konstruerat pris i föreliggande fall. Följaktligen saknar sökandens åberopande av det faktiskt fakturerade priset relevans.

74 Vad beträffar kritiken mot systemet med riktpriser framgår det av punkt 54 i övervägandena i den omtvistade förordningen att de priser som gemenskapsindustrin allmänt tillämpar efter en svag ökning sjönk från år 1992 fram till undersökningsperioden. Vad i synnerhet gäller sofistikerade tändare, vilka normalt motiverar en högre prisnivå, har det under undersökningsperioden konstaterats att sådana högre priser inte kunde upprätthållas, vilket påverkat gemenskapsindustrins lönsamhet. I punkt 53 i övervägandena till förordningen påpekas dessutom att gemenskapsindustrins marknadsandel minskade från 57,3 procent år 1990 till 48,6 procent under undersökningsperioden. Enligt konstaterandena i punkterna 34 och 50 i övervägandena i den omtvistade förordningen var priserna på tändare med ursprung i de berörda länderna avsevärt lägre än gemenskapstillverkarnas priser under undersökningsperioden, även med beaktande av dumpningsmarginalerna på 36,7 procent för sökanden och 52,6 procent för övriga filippinska exportörer.

75 Med hänsyn till dessa konstateranden, vilka inte bestritts av sökanden, ansåg rådet rätteligen att de faktiskt tillämpade gemenskapspriserna inte längre var användbara för fastställande av skadan, eftersom de hade sjunkit till följd av den press som den filippinska importen medförde. Det fanns därför anledning att beräkna den antidumpningstull som krävdes för att undanröja skadan i den mening som avses i artikel 9.4 i grundförordningen med hjälp av ett konstruerat pris.

76 Det framgår slutligen av punkterna 57, 81 och 82 i övervägandena i den omtvistade förordningen samt av sidorna 14 och 21 i den slutliga informationen att det pris som övriga filippinska exportörer förutom sökanden tillämpade var mer än 30 procent lägre än de faktiska priser som tillämpades av gemenskapsindustrin. För att undanröja skadan var det därför nödvändigt att utgå från en vinstmarginal på 10 procent för gemenskapsindustrin samt att beakta dess produktionskostnader. Följaktligen beräknades de filippinska exportörernas underskridandemarginal ("underselling margin") i förhållande till de konstruerade gemenskapspriserna till 43 procent, vilket följdenligt inbegriper ett pålägg på 3 procent för produktionskostnaderna. Sökandens underskridandemarginal ("undercutting margin") fastställdes emellertid till 0 procent, vilket innebär att beräkningen av det skäliga priset skulle leda till fastställandet av en individuell underskridandemarginal ("underselling margin") på 13 procent, det vill säga 10 procent avseende gemenskapsindustrins vinstmarginal och 3 procent avseende produktionskostnaderna. Denna marginal behölls i den omtvistade förordningen och har resulterat i en antidumpningstull på samma nivå.

77 Av detta följer att inget av sökandens argument kan godtas.

78 Följaktligen kan talan inte bifallas på den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

79 Sökanden har gjort gällande att de omständigheter som föranlett rådet att fastställa bolagets genomsnittliga underskridandemarginal samt den antidumpningstull som gäller för sökanden framstår som motsägelsefulla och oklara i övervägandena i den omtvistade förordningen. Sökanden har särskilt kritiserat punkt 50 i övervägandena i den omtvistade förordningen. Gemenskapsinstitutionerna har underlåtit att ange eller bedöma sökandens individuella underskridandenivå. Det råder således fullständig osäkerhet om vilken underskridandenivå som rådet har beaktat för att bedöma skadan på gemenskapsindustrin. Denna osäkerhet förvärras om man beaktar det höga pris som sökanden fakturerat importören och dennes synnerligen begränsade import.

80 Sökanden har även kritiserat punkt 57 i övervägandena i den omtvistade förordningen. Denna punkt är formulerad på ett sådant sätt att det kan uppfattas som att rådet dragit slutsatsen att sökanden inte vållade gemenskapsindustrin skada och att den inte förtjänade att åläggas en antidumpningstull. Rådet ålade emellertid sökanden en individuell tull avseende dess import. Sökanden kan inte se hur rådet kommit fram till en genomsnittlig underskridandemaginal ("underselling margin") på 13 procent, då det grundat sitt ställningstagande angående bland annat skadan på en underskridandemarginal ("undercutting margin") på 0 procent.

81 Sökanden har slutligen hävdat att påpekandena angående gemenskapsindustrins prishöjningar motsäger tidigare konstateranden om prispress. Sökanden har således hindrats från att försvara sig då den inte kunnat känna till på vilka grunder rådet beslutade införa en antidumpningstull på dess import.

82 Förstainstansrätten erinrar i det avseendet om att den motivering som krävs enligt artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) enligt fast rättspraxis skall vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit akten har resonerat, så att de som

berörs därav får kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Av denna rättspraxis framgår vidare att det inte kan krävas att motiveringen till en rättsakt innehåller alla de särskilda faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för rättsakten, så länge den ingår i ett större systematiskt sammanhang. Kravet på motivering skall för övrigt bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet (dom av den 14 maj 1998 i mål C-48/96 P, Windpark Groothusen mot kommissionen, REG 1998, s. I-2873, punkterna 34 och 35). Det kan i synnerhet inte krävas att motiveringen av förordningar, vilka är rättsakter med allmän giltighet, närmare skall ange de ibland mycket talrika och komplicerade sakliga och rättsliga detaljer som omfattas av förordningarna. Om det syfte som institutionen eftersträvar väsentligen framgår av den omtvistade rättsakten, är det onödigt att kräva en särskild motivering för de olika tekniska lösningar som valts (domstolens dom av den 22 januari 1986 i mål 250/84, Eridania, REG 1986, s. 117, punkt 38).

83 Förstainstansrätten anser att de krav som uppställts i denna rättspraxis har iakttagits i föreliggande fall. Såsom framgår av prövningen av sökandens första och andra grund hade denne fått tillräckliga upplysningar genom att delta i antidumpningsförfarandet, genom den slutliga informationen samt genom övervägandena i den omtvistade förordningen för att effektivt kunna tillvarata sina intressen vid förstainstansrätten. Förstainstansrätten har för övrigt kunnat utöva sin prövningsrätt genom att pröva denna talan.

84 Talan kan således inte bifallas på den tredje grunden.

85 Av detta följer att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

86 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om denne har tappat målet. Denna talan har emellertid föranlett rådet att rätta ett räknefel och att genom ändring av den omtvistade förordningen minska antidumpningstullen med fyra procentenheter, varför förstainstansrätten finner det skäligt att med tillämpning av artikel 87.6 i rättegångsreglerna förplikta rådet att bära en femtedel av sin rättegångskostnad.

87 Kommissionen som intervenerat i målet skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta fyra femtedelar av rådets rättegångskostnad.

3) **Rådet skall bära en femtedel av sin rättegångskostnad.**

4) **Intervenienten skall bära sin rättegångskostnad.**

Vesterdorf Bellamy Pirrung

Meij Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 20 oktober 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitiesekreterare Ordförande